

Ukryta historia werseu czterdziestego — liczba dwadzieścia trzy

Ezechiel numer cztery

Jeff Pippenger

2026-08-09

Ezechiel jest określany jako „prorok żałoby”, ponieważ jest symbolem stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy w dziewiątym rozdziale jego księgi boleją (wzdychają i wołają) z powodu obrzydliwości popełnianych w ziemi i w kościele. W ustępie z Testimonies, który przytoczyliśmy w ostatnim artykule, Siostra White napisała: „Sam prorok był obcym w obcej ziemi, gdzie bezgraniczna ambicja i dzikie okrucieństwo panowały niepodzielnie. To, co widział i słyszał o ludzkiej tyranii i nieprawości, napęniało jego duszę udręką, i gorzko opłakiwał to dniem i nocą.”

Sto czterdzieści cztery tysiące to „wypędzeni z Izraela”, którzy zostali rozproszeni, jak to zostało przedstawione przez uprowadzenie Ezechiela do niewoli. Proces opieczętowania ukazany w dziewiątym rozdziale Księgi Ezechiela jest tym samym, co w siódmym rozdziale Apokalipsy, a oba te rozdziały są przedstawione jako rozgrywające się w dniach ostatecznych.

„To opieczętowanie sług Bożych jest tym samym, które zostało ukazane Ezechielowi w widzeniu.” Testimonies to Ministers, 445.

Z tronu Bóg kieruje cherubami, które z kolei zarządzają kołami. Ezechiel miał zrozumieć z widzenia, że Bóg sprawował kontrolę nawet w okresie, gdy wszystko zdawało się pogrążone w zamęcie. Siostra White mówi „w podobny sposób” po przedstawieniu ustroju Boga na tronie, kierującego cherubami, które zarządzały sprawami ziemi, tak jak opisuje Jana w świątyni, gdzie Chrystus przechadzał się pośród siedmiu zborów. Ezechiel i Jan są symbolami tych, którzy żyją w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, o których, jak zapisuje natchnienie: „Sceny, które mają rozegrać się w naszym świecie, nie są jeszcze nawet wyśnione.”

Z pewnością, gdy Siostra White pisała te słowa, były one prawdziwe, lecz w czasie pieczętowania znajdują swoje doskonałe wypełnienie. Czy dwadzieścia lat temu lub mniej pomyślałbyś, że to, co obecnie dokonuje się na świecie, pozostaje w związku z rojeniem się szarańczy islamu? Szarańcza jako symbol islamu w dziewiątym rozdziale Objawienia obejmuje także występującą w przyrodzie migrację szarańczy północnej Afryki. Te rojące się szarańcze na afrykańskim szlaku migracji pokrywają się z geografiami obszaru opanowanego przez islam. Islam wywodzi się od Izmaela, a matką Izmaela była Hagar. Hagar znaczy „ucieczka” albo „uciekać”. W języku arabskim imię to jest zwykle oddawane jako Hadżar (هجر) i wiąże się z tym samym rdzeniem, od którego pochodzi hidżra (migracja/ucieczka Mahometa). Korzenie islamu są związane nie tylko z rojeniem się szarańczy, lecz obejmują także znaczenie migracji. Czy ktokolwiek kiedykolwiek przypuszczał, że nielegalna imigracja jest przejawem szarańczy islamu?

Czy ktokolwiek śnił o tym, że światowi komuniści zawrą przymierze z islamskimi hordami? Zarówno islam, jak i globalistyczna smocza potęga wstępują odpowiednio z otchłani w Objawieniu 9 i 11, a otchłań oznacza przejaw mocy szatańskiej. Obaj obecni sojusznicy są, według Pism prawdy, narzędziami Szatana.

„»Gdy dokończą [kończą] swoje świadectwo«. Okres, w którym ci dwaj świadkowie mieli prorokować odziani w wory, zakończył się w roku 1798. Gdy zbliżali się do kresu swego dzieła w ukryciu, miała zostać przeciwko nim wszczęta wojna przez moc przedstawioną jako »bestia wychodząca z otchłani«. W wielu narodach Europy władze rządzące w Kościele i państwie były przez stulecia kontrolowane przez szatana za pośrednictwem papieżstwa. Lecz tutaj ukazana jest nowa manifestacja mocy szatańskiej.” Wielki bój, 268.

Siostra White identyfikuje tutaj nadejście socjalizmu w okresie Rewolucji Francuskiej, zaznaczając zarazem, że szatan sprawuje również władzę nad potęgą papieską. Potęga papieska także wychodzi z otchłani w siedemnastym rozdziale Apokalipsy, a w dziewiątym rozdziale Apokalipsy islam jest dymem, który wydobył się z otchłani. Sedno jednak pozostaje niezmiennie: czy natchnienie rzeczywiście miało na myśli: „Sceny, które mają się rozegrać w naszym świecie, nie zostały jeszcze nawet wysnione”? Kto śnił o tym, że islam rozprzestrzeni się teraz po Europie, a obecnie zstępuje na obie Ameryki? Czy śniłeś o tym, że szarańcza zostanie rozprzestrzeniona po całym globie przez globalistów z Organizacji Narodów Zjednoczonych, Unii Europejskiej i Partii Demokratycznej Stanów Zjednoczonych?

Któż przypuszczał, że instytucje edukacyjne zostaną opanowane przez komunistyczno-islamski sojusz, który jest obecnie finansowany z pieniędzy podatkowych obywateli, którzy nigdy nie zamierzali, aby ich podatki posłużyły do zniszczenia narodu, który te pieniądze podatkowe dostarcza.

Któż by przypuszczał, że Wielka Brytania będzie popierać i podtrzymywać to, by białe dziewczęta były zbiorowo gwałcone, porywane, więzione i mordowane przez islam? Wielu wskazuje na fakt, że każdy system komunistyczny, jaki kiedykolwiek zaistniał w historii ludzkości, poniósł całkowitą klęskę, lecz owoc socjalizmu Wielkiej Brytanii jest równie wielkim potępieniem socjalizmu, jak klęska ekonomicznych i politycznych filozofii tego systemu.

Któż mógłby przypuszczać, że kupcom ziemi zostanie dozwolone wprowadzić trucizny, aby dokonać masowego mordu ponad siedemnastu milionów ludzi?

Któż przypuszczał, że ludziom takim jak George Soros, Bill Gates i Anthony Fauci wolno będzie dopuszczać się ich demonicznych, nikczemnych czynów bez jakichkolwiek konsekwencji?

Kiedy Siostra White stwierdziła, że o rozgrywających się scenach nawet się nie śniło, uczyniła to w kontekście czasu zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Było to rozwinięcie jej uwag do Chrystusowego ostrzeżenia w dwudziestym czwartym rozdziale Ewangelii Mateusza, gdzie zapisała: „Te pouczenia są dla naszego pożytku. Musimy oprzeć naszą wiarę na Bogu, ponieważ tuż przed nami jest czas, który wypróbuje dusze ludzkie. Chrystus na Górze Oliwnej przedstawił straszliwe sądy, które miały poprzedzić Jego drugie przyjście.”

Nauki, do których właśnie się odwołała, były obrazami zarówno Ezechiela, jak i Jana, którzy w świątyni uczyli się rozumieć, że Bóg sprawuje kontrolę nad wszystkim. Pośród zamieszania i buntu, które już trwają, zamieszania i buntu, które będą się jedynie nasilać w miarę postępu historii, ci, którzy są Bożymi posłańcami, jak ukazują to nie tylko Ezechiel i Jan w świątyni, lecz także Izajasz, będą mogli przejść przez historię w sposób przynoszący chwałę Panu tylko wtedy, gdy zrozumieją, że nawet rzeczy, o których nigdy nam się nie śniło, nadal pozostają pod Bożą kontrolą.

Te koła przecinające się z innymi kołami obejmują wydarzenia, o których się nawet nie śniło, i są to wydarzenia dokonujące się w czasie pieczętowania, który rozpoczął się 11 września. Lekcje, których należy się nauczyć, przyswajają jedynie ci, którzy przez wiarę wchodzą do Miejsca Najświętszego i widzą Chrystusa oraz Jego światło jaśniejące od Arki. Gdy ta chwała jest oglądana, jak zostało to przedstawione przez Daniela w rozdziale dziesiątym, grupa odnosząca korzyść ze światła zostaje oddzielona od tych, którzy uciekli przed widzeniem.

I tylko ja, Daniel, ujrzałem to widzenie; mężowie zaś, którzy byli ze mną, nie ujrzeli tego widzenia; lecz padło na nich wielkie drżenie, tak iż uciekli, aby się ukryć. Daniela 10:7.

Z przytoczonego w poprzednim artykule fragmentu można wydobyć znacznie więcej, lecz na zakończenie tego artykułu zajmiemy się jednym kołem. W ostatnim artykule zwróciliśmy uwagę na symbolikę liczby dwadzieścia pięć, a wcześniej poświęciliśmy czas liczbie trzydzieści. Światło płynące z księgi Ezechiela to nie tylko symbole liczbowe, jednak warto najpierw zaznajomić się z niektórymi z tych symboli liczbowych, zanim zaczniemy wydobywać pewną jasność z zamieszania.

Siedemnaście

Trzy prorocтва obejmujące po dwieście pięćdziesiąt lat wskazują na siedemnastoletni okres, który rozpoczyna się u kresu dziejów Kościoła Smyrny. Od 313 do 330 roku siedemnaście lat stanowi typ ustanowienia obrazu bestii.

Dwieście pięćdziesiąt lat, które rozpoczęły się w 457 r. p.n.e., zakończyło się w 207 r. p.n.e., siedem lat po bitwie pod Rafią i dziesięć lat przed bitwą pod Panium. Od Rafii do Panium upłynęło siedemnaście lat i okres ten przedstawia ukrytą historię wersetu czterdziestego, ukazaną w wersetach od jedenastego do piętnastego jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Ptolemeusz IV Filopator (znany również jako Ptolemeusz IV) był władcą, który odniósł zwycięstwo w bitwie pod Rafią w 217 r. p.n.e. Panował jako król (i faraon) Egiptu ptolemejskiego od 221 r. p.n.e. do 204 r. p.n.e., a zatem panował przez siedemnaście lat. Rozpoczął swoje panowanie przed bitwą pod Rafią, lecz zmarł przed bitwą pod Panion.

Bitwa pod Rafią, przedstawiająca wojnę ukraińską, rozpoczęła się w roku 2014, kiedy Stany Zjednoczone doprowadziły na Ukrainie do kolorowej rewolucji. Ptolemeusz IV, król południa, jest typem Władimira Putina, który rozpoczął swoje panowanie w roku 2000, na rok przed rozpoczęciem w roku 2001 pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Podobnie jak w przypadku Ptolemeusza, Putin rozpoczął panowanie przed wojną ukraińską, przedstawioną przez

bitwę pod Rafią, która rozpoczęła się w roku 2014. Przed Panium Putin, jako przedstawiony przez Ptolemeusza, zostaje usunięty. Putin rozpoczął panowanie w roku 2000, a tym samym pozostaje w zgodności z początkiem czasu pieczętowania, który rozpoczął się w następnym roku, w roku 2001. Siedemnaście symbolicznych lat, przedstawionych przez Ptolemeusza, wyznacza okres, w którym Putin panuje, i czyni to on w czasie pieczętowania.

Trump, przedstawiony przez zakończenie dwustu pięćdziesięciu lat, które rozpoczęły się w 457 r. p.n.e., znajduje się w tej samej ukrytej historii co Putin — historii trwającej siedemnaście lat, rozpoczynającej się od bitwy pod Rafią. Smok (Putin) i fałszywy prorok (Trump) są umiejscowieni w obrębie tej ukrytej historii. W tej historii bestia, przedstawiona jako „zbójcy z twego ludu”, symbolizujący władzę papieską, znajduje się u kresu siedemnastu lat od Rafii do Panium.

Rok 321 przedstawia ustawę niedzielną w Stanach Zjednoczonych, a 321 mieści się w siedemnastoletnim okresie od edyktu mediolańskiego w 313 roku aż do podziału cesarstwa w 330 roku.

Historia przedstawiona od tak zwanej wielkiej Paschy Jozjasza rozpoczyna siedemnasty cykl jubileuszowy Żydów. Od Paschy Jozjasza, która jest największym odrodzeniem w Starym Testamencie, aż do 22 października, przedstawia historię millerycką od 11 sierpnia 1840 roku do 22 października 1844 roku, lecz co ważniejsze, przedstawia historię od 11 września do ustawy niedzielnej. Czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy jest przedstawiony przez siedemnasty cykl jubileuszowy od Jozjasza do 22 października. Siedemnaście jest symbolem związanym z głównymi wydarzeniami czasu pieczętowania, a liczba siedemnaście jest punktem, w którym przecinają się koła Ezechiela.

W ukrytej historii czterdziestego wersetu Księgi Daniela, przedstawionej w wersetach od dziesiątego do piętnastego tego samego rozdziału, smok zostaje powiązany z liczbą „17” przez panowanie Ptolemeusza. Historia od bitwy pod Rafią z wersetu jedenastego do bitwy pod Rafią z wersetu piętnastego obejmuje „17” lat. Historia ta umieszcza Donalda Trumpa pośrodku siedemnastu lat reprezentowanych przez te dwie bitwy. Obraz bestii, który zostaje uformowany i ustanowiony przez Trumpa w Stanach Zjednoczonych, jest przedstawiony przez „17” lat od 313 do 330. W wersecie pierwszym rozdziału pierwszego Ezechiela znajduje się w trzydziestym roku „17.” cyklu jubileuszowego. Czy kiedykolwiek przyszło ci do głowy, że liczba siedemnaście przedstawiała jedno z kół, które Ezechiel widział w Miejscu Najświętszym?

Ezechiel jest symbolem tych, którzy w czasie pieczętowania przez wiarę weszli do Miejsca Najświętszego. Są oni kapłanami Piotra.

Wy również, jako kamienie żywe, budowani jesteście w dom duchowy, święte kapłaństwo, aby składać duchowe ofiary, przyjemne Bogu przez Jezusa Chrystusa. 1 Piotra 2:5.

Zostali posłani, aby przekazać przesłanie dawnemu ludowi przymierza Bożego, który wówczas zostaje pomijany, choć uprzedzono ich, że ów dawny lud przymierza Bożego nie będzie widział ani słyszał.

I rzekł do mnie: Synu człowieczy, nakarm swoje wnętrze i napełnij swoje trzewia tym zwojem, który ci daję. Wtedy zjadłem go; i był w moich ustach słodki jak miód. I rzekł do mnie: Synu człowieczy, idź, udaj się do domu Izraela i przemawiaj do nich moimi słowami. Albowiem nie jesteś posłany do ludu o obcej mowie i trudnym języku, lecz do domu Izraela; nie do wielu ludów o obcej mowie i trudnym języku, których słów nie mógłbyś zrozumieć. Zaiste, gdybym cię posłał do nich, usłuchaliby cię. Lecz dom Izraela nie zechce cię słuchać, bo nie chcą słuchać mnie; gdyż cały dom Izraela jest bezczelny i zatwardziały w sercu. Oto uczyniłem twoje oblicze mocnym przeciwko ich obliczom i twoje czoło mocnym przeciwko ich czołom. Jak diament, twardszy niż krzemień, uczyniłem twoje czoło; nie bój się ich ani nie lękaj się ich spojrzeń, choć są domem buntowniczym. Ezechiel 3:3–9.

Ezechiel otrzymuje polecenie, aby ogłosić poselstwo dawnemu ludowi przymierza, reprezentowanemu przez protestantów z historii millerowskiej oraz laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego w dniach ostatecznych. Jeżeli odmówi ogłoszenia tego poselstwa, krew tych, którzy pozostaną bez ostrzeżenia, spadnie na niego.

Synu człowieczy, ustanowiłem cię stróżem nad domem Izraela; dlatego słuchaj słowa z moich ust i upominaj ich ode Mnie. Gdy mówię do bezbożnego: Na pewno umrzesz — a ty go nie ostrzeżesz ani nie przemówisz, aby ostrzec bezbożnego przed jego bezbożną drogą i ocalić jego życie — ten sam bezbożny umrze w swojej nieprawości; lecz jego krwi zażądam z twojej ręki. Lecz jeśli ostrzeżesz bezbożnego, a on nie odwróci się od swojej bezbożności ani od swojej bezbożnej drogi, umrze w swojej nieprawości; ty zaś ocaliłeś swoją duszę. Dalej, gdy człowiek sprawiedliwy odwraca się od swojej sprawiedliwości i popełnia nieprawość, a Ja kładę przed nim przeszkodę, umrze: ponieważ go nie ostrzegłeś, umrze w swoim grzechu, a jego sprawiedliwe czyny, które spełnił, nie będą pamiętane; lecz jego krwi zażądam z twojej ręki. Jednakże jeśli ostrzeżesz człowieka sprawiedliwego, aby sprawiedliwy nie grzeszył, i on nie zgrzeszy, na pewno będzie żył, ponieważ został ostrzeżony; także ty ocaliłeś swoją duszę. Ezechiel 3:17–21.

W pierwszych „jedenastu” rozdziałach Księgi Ezechiela ukazane jest mu zniszczenie Jerozolimy, zilustrowane przez widzenia nad rzeką Kebar, na równinie oraz w Jerozolimie. Zostaje on powołany do głoszenia ostrzeżenia o nadchodzącym sądzie nad Jerozolimą. Poselstwo ostrzegawcze o nadchodzącym sądzie nad Jerozolimą jest ostrzeżeniem danym najpierw laodycejskiego Kościołowi Adwentystów Dnia Siódmego. Ostrzeżenie to wskazuje na sąd i odrzucenie ludu Bożego w Jerozolimie, który nie posiada pieczęci Bożej. Ostrzeżenie, którego typem jest Ezechiel, jest ostrzeżeniem o rychło nadchodzącym prawie niedzielnym.

W tych pierwszych jedenastu rozdziałach, w których zostają przedstawione te prawdy, Ezechiel zostaje uczyniony niemym i odtąd przemawia jedynie wtedy, gdy Bóg w szczególny sposób otwiera jego usta; trwa to aż do zburzenia Jerozolimy, kiedy znów może mówić.

Wtedy duch wstąpił we mnie i postawił mnie na nogi, i mówił do mnie, i rzekł do mnie: Idź, zamknij się w swoim domu. A ty, synu człowieczy, oto nałożą na ciebie więzy i zwiążą cię nimi, tak iż nie będziesz wychodził między nich. I sprawię, że twój język przylgnie do podniebienia twego, tak że oniemiajesz i nie będziesz dla nich tym, który strofuje; gdyż są

domem buntowniczym. Lecz gdy będę mówił z tobą, otworzę twoje usta i powiesz im: Tak mówi Pan Bóg. Kto słucha, niech słucha, a kto powstrzymuje się, niech się powstrzymuje; gdyż są domem buntowniczym. Ezechiel 3:24–27.

Kiedy Jerozolima upadła, Ezechiel mógł znów przemówić.

I stało się w dwunastym roku naszej niewoli, w dziesiątym miesiącu, piątego dnia miesiąca, że przybył do mnie jeden z tych, którzy uszli z Jeruzalemu, mówiąc: Miasto zostało zdobyte. A ręka Pana była nade mną wieczorem, zanim przyszedł ten, który uszedł; i otworzył moje usta, aż przyszedł do mnie rano; i zostały otwarte moje usta, i nie byłem już więcej niemy. Ezechiel 33:21, 22.

Upadek Jerozolimy przedstawia upadek laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w dniach ostatecznych. Upadek ten następuje w czasie, gdy ci, którzy zostali zapieczętowani w Jerozolimie w rozdziale dziewiątym, zostają następnie wywyższeni jako Kościół triumfujący. Laodycejczycy znajdujący się w Jerozolimie zostają usunięci, a sto czterdzieści cztery tysiące zostaje wywyższonych, gdy ustanawiane jest królestwo chwały. To królestwo chwały zostało wyobrażone przez ustanowienie królestwa łaski na krzyżu. Królestwo łaski na krzyżu odpowiada królestwu chwały w czasie ustawy niedzielnej, a oba te królestwa są umieszczone w sekwencji historii proroczej przedstawionej w księdze Ezechiela. Pierwszych jedenaście rozdziałów, gdy Ezechiel zostaje umieszczony w kontekście świątyni, dotyczy oczyszczenia Kościoła Bożego, gdy Jego lud przechodzi od Kościoła wojującego, który jest określony jako składający się z pszenicy i kłólu, do Kościoła triumfującego, który składa się z pszenicznej ofiary Pięćdziesiątnicy.

A ty, bezbożny, niegodziwy książę Izraela, którego dzień nadszedł, gdy nieprawość dojdzie do kresu, tak mówi Wszechmocny Pan: Zdejmij zawój i zdejmij koronę: to już nie będzie takie samo; wywyższ tego, który jest niski, a poniż tego, który jest wysoki. Wywrócę, wywrócę, wywrócę to; i już tego nie będzie, aż przyjdzie ten, do którego to należy z prawa; i dam mu to. Ezechiel 21:25–27.

Sedecjasz był ostatnim królem Judy i to on jest „niegodziwym księciem Izraela, którego dzień nadszedł” w tych wersetach. Nabuchodonozor miał wkrótce zdobyć Jerozolimę, a korona Sedecjasza miała zostać zdjęta przez Babilon, który miał zostać obalony przez Medów i Persów, ci zaś z kolei przez Greków, którzy mieli zostać obaleni przez Rzym. Trzecie obalenie dochodzi do Rzymu, co stanowi ten moment dziejów, w którym Król, „do którego ona należy z prawa”, otrzyma koronę królestwa łaski przy ustanowieniu tego królestwa na krzyżu.

„Na „bezbożnego, niegodziwego księcia” nadszedł dzień ostatecznego rozrachunku. „Zdejmij zawój” — rozkazał Pan — „i zdejmij koronę”. Dopiero gdy sam Chrystus ustanowi swoje królestwo, Judzie ponownie wolno będzie mieć króla. „Wywrócę, wywrócę, wywrócę je” — brzmiał Boży wyrok dotyczący tronu domu Dawida; „i już go nie będzie, aż przyjdzie Ten, do którego należy prawo; i Jemu je dam”. Ezechiela 21:25–27.” Prorocy i królowie, 451.

W czasie późnego deszczu, który rozpoczął się, gdy 11 września rozpoczął się sąd nad żywymi, Chrystus ustanawia swoje królestwo chwały.

„Gdy czterej aniołowie puszcza, Chrystus ustanowi swoje królestwo.” Spalding i Magan, 3.

Okres przygotowania rozpoczyna się 11 września, a przy ustawie niedzielnej chwalebna święta góra zostaje wywyższona ponad wszystkie pagórki i góry.

Słowo, które Izajasz, syn Amoza, widział o Judzie i Jeruzalemie. I stanie się w dniach ostatecznych, że góra domu Pańskiego będzie utwierdzona na szczycie gór i wywyższona ponad pagórki; i popłyną do niej wszystkie narody. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Chodźcie, a wstąpmy na górę Pańską, do domu Boga Jakubowego; a On nauczy nas swoich dróg, i będziemy chodzić Jego ścieżkami; albowiem z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pańskie z Jeruzalemu. Izajasza 2:1–3.

11 września wiatry zostały wypuszczone, a następnie powstrzymane, wyznaczając tym samym początek ustanawiania królestwa z drugiego rozdziału Księgi Daniela, które zostało przedstawione jako kamień odcięty od góry i wypełniający całą ziemię.

„Widzenie to zostało dane w roku 1847, gdy było zaledwie bardzo niewielu braci adwentowych zachowujących sabat, a spośród nich tylko nieliczni przypuszczali, że jego przestrzeganie ma dość doniosłe znaczenie, by wyznaczać granicę między ludem Bożym a niewierzącymi. Obecnie zaczyna być widoczne wypełnienie tego widzenia. „Początek owego czasu ucisku”, o którym tu mowa, nie odnosi się do czasu, gdy plagi zaczną być wylewane, lecz do krótkiego okresu tuż przed ich wylaniem, gdy Chrystus jest w świątyni. W owym czasie, gdy dzieło zbawienia będzie dobiegać końca, ucisk będzie nadchodził na ziemię, a narody będą się gniewać, lecz zostaną powściągnięte, aby nie przeszkodzić dziełu trzeciego anioła. W owym czasie spadnie „deszcz późny”, czyli pokrzepienie od oblicza Pana, aby nadać moc donośnemu wołaniu trzeciego anioła i przygotować świętych, by mogli się ostać w okresie, gdy siedem plag ostatecznych będzie wylewanych”. Early Writings, 85.

Chrystus ustanawia swoje wieczne królestwo w czasie późnego deszczu, a Jego królestwo obejmuje królestwo łaski, ustanowione na krzyżu, jak również Jego królestwo chwały przy ustawie niedzielnej. Sedekiasz do Babilonu (1. królestwo), do Medo-Persji (2. królestwo), do Grecji (3. królestwo) i dalej do pogańskiego Rzymu (4. królestwo) wskazuje historię prowadzącą do królestwa łaski. Ta historia wskazuje równoległy ciąg historyczny od Rzymu papieskiego (duchowy Babilon, 5. królestwo), aż do Stanów Zjednoczonych (duchowa Medo-Persja, 6. królestwo), aż do Organizacji Narodów Zjednoczonych (duchowa Grecja, 7. królestwo) i dalej aż do potrójnego związku smoka, bestii i fałszywego proroka, które razem tworzą współczesny Rzym (duchowy Rzym, 8. królestwo, które jest z owych siedmiu).

Triumf owego królestwa w drugim rozdziale Księgi Daniela jest przedstawiony przez skałę, a wierni Boga są kamieniami w świątyni.

I wy także, jako żywe kamienie, budujecie się w dom duchowy, święte kapłaństwo, aby składać duchowe ofiary, przyjemne Bogu przez Jezusa Chrystusa. 1 Piotra 2:5.

To, co wieczne, triumfuje nad królestwami świata i napęlnia cały świat. W Księdze Ezechiela od rozdziału czterdziestego aż do końca tej księgi to samo królestwo jest przedstawione jako

świątynia, która napełnia świat wodą życia.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.